

Arrest

nr. 224 153 van 19 juli 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt da aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/12/2016 werd ingediend door:

Naam: C(...)

Voornamen: D(...) R(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.12.2016 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde de heer B(...) C(...) S(...) S(...), RR (0) (...), van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter dient rekening gehouden te worden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- boekingsbevestigingen KLM (Amsterdam - Paramaribo - Amsterdam voor de periode 05.01 - 19.01.2015 en 21.01 - 30.01.2016) op naam van de referentiepersoon: uit deze stukken blijkt dat de referentiepersoon naar Suriname reisde, maar uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat hij betrokkene op deze reizen ontmoette.*
- verklaringen op eer vanwege derden: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze verklaringen niet mee in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.*
- documenten Transolution dd. 10.11.2015, 15.03.2016 en 20.08.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op deze data een pakket verzond naar betrokkene*
- attest 'bewijs van burgerlijke staat' dd. 05.12.2016 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij ongehuwd is*
- twee ongedateerde foto's*
- internationaal reispaspoort met n° R1316637 op naam van betrokkene met visa en diverse in- en uitreisstempels (november 2016)*
- aankomstverklaring (bijlage 3) dd. 14.12.2016; positieve woonstcontrole (politie Vorselaar) dd. 15.12.2016*

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, en dit minstens sedert november 2015. Echter, op basis van het geheel van de voorgelegde documenten, kan niet afdoende worden vastgesteld dat betrokkene een (duurzame) liefdesrelatie hebben. Immers, een aantal foto's, de verklaringen op eer, het opsturen van verschillende pakketten naar Suriname en het gegeven dat de referentiepersoon in de afgelopen jaren tweemaal naar Suriname reisde, volstaan niet om te kunnen vaststellen dat betrokkene een koppel vormt met de referentiepersoon. Dat betrokkenen sedert 15.12.2016 op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Wat betreft de aard van de relatie, hoort het wel degelijk om een liefdesrelatie te gaan gezien in art. 47/1 van de wet van 15.12.1980 expliciet is opgenomen dat het om een 'partner' dient te gaan, die niet onder art. 40bis, §2, 2° valt.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het gezins- en familieleven van betrokkene met de vermeende partner wordt betwist.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 42 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 52 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij werpt ook de schending op van artikel 10 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38/EG). Het middel luidt als volgt:

“3. De bestreden beslissing schendt volgende bepalingen van de Vreemdelingenwet: (...).

4. In casu doet de chronologie zich voor als volgt:

- De initiële aanvraag werd ingediend op 15 december 2016;*
- Op 14 juni 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf;*
- Deze beslissing werd betekend op 15 juni 2017;*

5. De vraag dient te worden gesteld of de beslissing binnen de 6 maanden tot stand dient te komen, dan wel ter kennis gebracht te zijn.

Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA, C106/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14:

Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de 6 maanden dient "getroffen en betekend".

Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing.

Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en eind-datum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet.

Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden.

6. In casu werd de bestreden beslissing ter kennis gebracht op 15 juni 2017, dit is één dag na het verstrijken van de termijn van 6 maanden sedert het indienen van de aanvraag op 15 december 2016. 14 juni 2017 was de laatste dag van de termijn.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris derhalve gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.1.2. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit stelt het volgende:

“§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af. (...)”

Artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG stelt het volgende:

“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. (...)”

Verzoeker betoogt dat op 14 juni 2017 de maximale termijn van zes maanden om een beslissing te nemen is verstreken, wat een schending van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG inhoudt. Hij stelt dat er bij het berekenen van deze termijn geen rekening moet worden gehouden met de datum wanneer de bestreden beslissing werd genomen maar met de datum wanneer de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend.

In het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat, oordeelt het Hof het volgende:

“44 Met zijn vijfde vraag, die vóór de derde en de vierde vraag moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun

procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C- 161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.”

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C- 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit. [...]

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, Iida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

De aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, als ander familielid van een Unieburger. Dit artikel vormt onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38 (Burgerschapsrichtlijn) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Uit artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat ook het verblijfsrecht van de andere familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, tweede lid, a) wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart

te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een "familielid" in de zin van de Burgerschapsrichtlijn zijn. Zoals het Hof van Justitie stelt moet deze richtlijn zo uitgelegd worden dat zij zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verblijfskaart moet afgeleverd worden bij overschrijding van de beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

De nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat moet blijken dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemd arrest van het Europees Hof van Justitie.

Uit de bespreking van het tweede middel zal blijken dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als ander familielid van een Unieburger te genieten. Hij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de overschrijding van de termijn van zes maanden om alsnog een verblijfsrecht af te dwingen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel luidt als volgt:

"7. De dragende overweging van de weigeringsbeslissing is de overweging dat "op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende kan worden vastgesteld dat betrokkenen een duurzame liefdesrelatie hebben".

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld: "Wat betreft de aard van de relatie, hoort het wel degelijk om een liefdesrelatie te gaan gezien in art. 47/1 van de Wet van 15.12.1980 expliciet is opgenomen dat het om een "partner" dient te gaan, die niet onder art. 40bis, § 2, 2° valt. "

De bestreden beslissing steunt aldus op de overweging dat op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende zou kunnen worden vastgesteld dat betrokkenen een duurzame liefdesrelatie zouden hebben, en vertrekt aldus van de premisse dat enkel de partner met een duurzame liefdesrelatie met de EU-burger in het toepassingsgebied van art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet valt.

8. De Staatssecretaris voegt aldus een voorwaarde toe aan art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet welke er niet in kan worden gelezen.

Art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet stelt dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

" De partner met me de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°. "

Art. 47/1, 1° spreekt enkel over een duurzame relatie en koppelt hieraan geen affectieve voorwaarde.

De voorwaarde van een liefdesrelatie kan evenmin gelezen worden in art. 47/3 § 1 Vreemdelingenwet, dat stelt:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. "

Ook dit artikel stelt niet de voorwaarde van een affectieve component van de ingeroepen relatie.

De Staatssecretaris vernauwt aldus — contra legem - het toepassingsgebied van art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet. Zij voegt immers een voorwaarde toe aan de wet welke er niet in kan worden gelezen.

De loutere verwijzing naar het woord "partner" (in de bestreden beslissing, p. 1 in fine) verantwoordt niet de beperking van het toepassingsgebied van art. 47/1, 1° tot "duurzame liefdesrelaties".

Een partner heeft volgens "Van Dale" de betekenis van "deelgenoot, mededeelnemer" zodat ook in de woordbetekenis geen argument kan worden gevonden om het toepassingsgebied van art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet te beperken tot "duurzame liefdesrelaties".

9. Gelet op voorgaande dient een schending van art. 40bis § 2, 2° iuo. art. 47/1 van de Vreemdelingenwet te worden aangenomen."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing ten onrechte zou vertrekken van de premisse dat enkel een partner met een duurzame liefdesrelatie onder toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet valt. De verzoekende partij meent dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Hij betoogt dat de voormelde bepaling uitsluitend melding maakt van een duurzame relatie, zonder de voorwaarde van een affectieve relatie te stellen. Hij meent dat het woord “partner” niet kan worden beperkt tot “*duurzame liefdesrelaties*”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde een onderzoek heeft gedaan naar het duurzame karakter van verzoekers relatie. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: “*Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter dient rekening gehouden te worden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.*”

De bestreden beslissing is gesteund op het determinerend motief dat aan de hand van de voorgelegde stukken niet afdoende kan worden vastgesteld “*dat betrokkene een (duurzame) liefdesrelatie hebben*”.

De vaststelling dat verzoeker en de referentiepersoon geen duurzame relatie hebben, wordt door verzoeker niet weerlegd. Verzoeker toont niet aan dat er wel degelijk uit de neergelegde stukken zou kunnen worden afgeleid dat hij een duurzame relatie zou vormen met de referentiepersoon. Verzoeker komt niet verder dan een semantische discussie betreffende een '*duurzame relatie*' dat volgens hem niet op een '*liefdesrelatie*' zou slaan. Dit doet echter geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op de motivering van de gemachtigde betreffende de door hem voorgelegde stukken.

Er dient wel degelijk aangetoond te worden dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner (cf. "*de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners*" zoals bepaald in artikel [47/3], § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een "*een (duurzame) liefdesrelatie*" in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie. Voorts kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij, gelet op de gegevens die hem werden voorgelegd, bij zijn beoordeling van het bewijs van de duurzaamheid van de relatie een grote nadruk legt op de intensiteit ervan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel in ongegrond.

3. Korte te debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC